บทความเรื่องสหประชาชาติ

โดย

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

พิมพ์แจกในงานพระราชทานเพลิงศพ
พระยาอภิบาลราชไมตรี (ต่อม บุนนาค)
ณ เมรุวัดประยูรวงศาวาส
๖ มิถุนายน ๒๕๐๔

341.2308
พ235บ

หอสมุดแห่งชาติ
8 มี.ค. 2532
กรมศิลปากร

บทความเรื่องสหประชาชาติ

โดย

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

พิมพ์แจกในงานพระราชทานเพลิงศพ
พระยาอภิบาลราชไมตรี (ต่อม บุนนาค)
ณ เมรุวัดประยูรวงศาวาส
๖ มิถุนายน ๒๕๐๔

สำนักวิทยบริการฯ
8 ส.ค. 2532

เลขหมู่ 341.2308
ป 235 2ค

เลขทะเบียน ๒๑๓๒๒๑๐๕ ๓๒.

คำนำ

พระยาอภิบาลราชไมตรี (ต่อม บุนนาค) เป็นบุตรเจ้าพระยาสุรวงศ์วัฒนศักดิ์ กับ หม่อมใหญ่ ได้เล่าเรียนดีจนได้รับพระราชทานไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษในปลายรัชกาลที่ห้า ได้เข้าโรงเรียนบับลิคสกูล ชื่อมอลเวอร์น แล้วมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ได้ปริญญาตรีและเนติบัณฑิต แล้วท่านเข้ามารับราชการในกระทรวงยุติธรรม พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าทรงขอมารับราชการเป็นผู้ช่วยราชเลขานุการในพระองค์ แล้วย้ายไปเป็นผู้ช่วยราชเลขานุการฝ่ายต่างประเทศ ต่อมาได้กลับไปเป็นผู้พิพากษาในกระทรวงยุติธรรมอีก ต่อจากนั้นได้ย้ายไปอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศ เป็นอธิบดีกรมปกาสิต เป็นอัครราชทูตประจำกรุงโรม เป็นปลัดกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงนั้นโดยลำดับ ในที่สุดเป็นอัครราชทูตที่

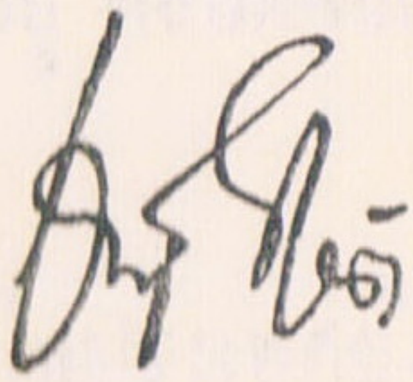
วอชิงตันแล้วเป็นเอกอัครราชทูตที่กรุงนานกิง จนถึงเวลาที่ประเทศจีนเปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นอย่างในปัจจุบัน จึงได้ออกจากราชการ

พระยาอภิบาลราชไมตรี ทำการสมรสกับนางสาวสนแสงชูโต บุตรีพระยาประชาชีพบริบาล มีบุตรคือนายตุลบุนนาค ซึ่งรับราชการอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศ เมื่อคุณหญิงสนถึงแก่กรรมลงแล้ว ได้ทำการสมรสกับนางสาวรื่น บุนนาค บุตรีพระยาจำนงดิฐการ อยู่ด้วยกันด้วยความราบรื่นปรองดองกันเป็นอย่างดีจนวาระที่สุด บรรดาผู้รู้จักมักคุ้นชอบพอกันเห็นกันทั่วไปว่า สามีภรรยาคู่นี้เป็นตัวอย่างของคู่ทุกข์คู่ยากเป็นอย่างดียิ่ง เพราะในตอนท้ายแห่งอายุพระยาอภิบาลราชไมตรีป่วยหนักไม่สามารถจะเดินเหินเชยอนตัวได้สะดวก คุณหญิงต้องรับใช้ควบคุมอยู่อย่างใกล้ชิด พระยาและคุณหญิงรื่นอภิบาลราชไมตรี มีบุตรด้วยกันชื่อ รมดซึ่งได้สมรสกับนายพิชัย วาสนาส่ง

ว่าโดยนิสัยอัธยาศัย พระยาอภิบาลราชไมตรีเป็นคน
ซื่อตรงเที่ยงธรรมอย่างที่จะหาผู้ใดยิ่งไปกว่าได้ยาก เป็น
ที่รักใคร่นับถือของบุคคลทุกชั้น เมื่อต้องจากไปไม่มีวัน
ได้กลับมาเห็นหน้ากันอีกฉะนี้ ย่อมเป็นที่อาลัยยิ่งของ
บรรดาญาติมิตรทั่วกัน.

บ้านถนนเพชรบุรี ในพระนคร ฯ

วันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๐๔

กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

คำไว้อาลัย

เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบข่าวการถึงอนิจกรรมของเจ้าคุณอภิบาล ฯ เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ศกนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกใจหายและเศร้าสลดใจอย่างที่สุด เพราะทั้ง ๆ ที่ทราบว่าท่านป่วยมานานแล้ว ก็ไม่นึกว่าท่านจะพลันหัวใจวายไปโดยกะทันหันเช่นนั้น

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเหว่เป็นอันมาก เพราะข้าพเจ้าเคยรู้จักกับท่านมาตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนอยู่ ตลอดจนเป็นข้าราชการร่วมงานกับท่านมา

เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนอยู่ในประเทศอังกฤษ ข้าพเจ้าเคยนับถือท่านนัก เพราะท่านมีชื่อเสียงในทางสังคมว่าท่านฉลาดได้อย่างดีเลิศ และท่านอยู่วิทยาลัย คิงส์ ในมหาวิทยาลัย เคมบริดจ์ ซึ่งมีชื่อเสียงดีเด่นในทางวิชาความรู้

ครั้นต่อมาภายหลัง เมื่อได้มารับราชการร่วมกัน ข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสตระหนักในคุณธรรมของท่านอย่าง

แน่วแน่ เฉพาะอย่างยิ่งในไมตรีจิตที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า เช่น เมื่อข้าพเจ้าเดินทางกลับจากลอนดอน ท่านก็อตส่ำห์มาจากโรม มาส่งข้าพเจ้าที่เนเปิลส์ ทั้งนี้ ข้าพเจ้ายังขอบคุณท่านอยู่เสมอ

คุณธรรมที่ท่านควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง ก็คือความสำนึกในหน้าที่ ข้าพเจ้าจำได้ดีว่า ในการประชุมคณะรัฐมนตรีวันหนึ่ง ระหว่างการกบฏในปี ๒๔๗๖ มีความจำเป็นที่จะส่งรัฐมนตรีไปเฝ้าพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ เจ้าอยู่หัว ที่หัวหิน คณะรัฐมนตรีเห็นชอบพร้อมกันว่า ไม่มีใครเหมาะกว่าเจ้าคุณอภิบาลฯ และแม้ไม่ใช่กิจการต่างประเทศซึ่งท่านเป็นรัฐมนตรีอยู่ ท่านก็เต็มใจรับภาระ เพราะเห็นแก่กรณียกิจของคณะรัฐมนตรีในส่วนรวม ทั้งๆ ที่ท่านทราบดีว่า ภารกิจที่จะไปเฝ้า ตลอดจนการเดินทางจะเป็นการยากลำบากมาก และคณะรัฐมนตรีก็ได้เลือกบุคคลถูกแล้ว เจ้าคุณอภิบาลฯ ได้ปฏิบัติภารกิจด้วยความละมุนละม่อมและสุขุมคัมภีรภาพเป็นอย่างดี

ทั้งนี้เป็นที่คาดหมายไว้ก่อนได้ เพราะเจ้าคุณอภิบาลฯ เป็นผู้มีคุณสมบัติทางการทูตพร้อมมูล เมื่อข้าพเจ้าไปเป็น

เอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตัน ก็ยังมีผู้ปรารภถึงท่าน
และคุณหญิงอยู่เป็นอันมากว่า เป็นผู้แทนของประเทศดีมาก
คุณสมบัติทเชาสรรเสริญ ก็คือ ท่านเป็นผู้ที่ไว้เนื้อ-
เชื่อใจได้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของทูต
มีกล่าวไว้ในตำราทุกเล่ม แต่ไม่ปรากฏเด่นชัด ทูตพูดอะไร
ต้องเชื่อได้ ราชนีติของ จาณักยพราหมณ์ ก็ได้กล่าวไว้ว่า
มีปัญญา ๑ ฉลาดพูด ๑ เป็นนักปราชญ์ ๑ ทรงจำแม่น
ยำ ๑ กล่าวถ้อยคำเป็นหลักฐาน ๑ ผู้นควรเป็นทูต เจ้าคุณ
ขอภาบาล ฯ มีคุณสมบัติเหล่านพรอมมูล จึงเป็นทูตที่ดียิ่ง

ขอให้คุณงามความดีที่ท่านได้บำเพ็ญไว้ต่อชาติและ
วงศ์สกุล จงเป็นปัจจัยนำไปสู่สุคติในสัมปรายภพ เทอญ

นรธ

กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

๒ มิถุนายน ๒๕๐๔

คำไว้อาลัย

นายคุณ บุนนาค ขอให้เขียนอะไรสักเล็กน้อย เป็นการไว้อาลัยแด่เจ้าคุณอภิบาลฯ ผู้เป็นบิดา ข้าพเจ้าจึงยอมรับทำด้วยความเต็มใจ เพราะข้าพเจ้ารู้จักกับเจ้าคุณอภิบาลฯ ข้านานพอควร ต่อมาเมื่อท่านกลับจากราชการที่อเมริกาและข้าพเจ้าก็ได้กลับจากญี่ปุ่นแล้วยังได้ร่วมรับราชการด้วยกัน ณ สำนักพระราชวังในรัชกาลที่ ๘ อีก ข้าพเจ้ากล่าวได้เต็มปากว่า ข้าพเจ้าได้พบในตัวเจ้าคุณว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษแท้ มีทิฐิมานะอดทนเป็นอย่างดี ประกอบด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมืองและพระมหากษัตริย์เป็นอย่างยิ่ง น่าเคารพนับถือ สมที่อยู่ในสกุลอันสูงศักดิ์ผู้หนึ่งเยี่ยงแบบข้าราชการชั้นเก่าฉะนั้น

เจ้าคุณอภิบาลฯ ป่วยไปงานไปการไม่ได้มาเกือบ ๑๐ ปีแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ได้พบปะกับท่านอยู่เสมอ ครั้นเมื่อเช้าตรู่วันที่ ๓๑ พฤษภาคมท่านก็ล่วงลับไปด้วยอาการสงบ ยังความเศร้าสลดใจเป็นอันมากแก่ครอบครัวและญาติมิตร

ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงได้ไปกราบขมาศพท่าน และอธิษฐาน
ขอให้ดวงใจอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของท่านจงไปสู่สุคติในภพ-
หน้านั้นเถิด.

วันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๔

ศรีเสนา สมบัติศิริ

พระยาอภิบาลราชไมตรี (ต่อม บุนนาค)

ชาตะ ๗ มีนาคม ๒๔๒๗

มรณะ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๐๔

ประวัติ

พระยาภิบาลราชไมตรี (ต่อม บุนนาค)

ต่อม บุนนาค เป็นบุตรเจ้าพระยาสุรวงษ์วัฒนศักดิ์ และหม่อมใหญ่ เกิดเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ปีวอก พ.ศ. ๒๔๒๗ เริ่มต้นการศึกษาที่โรงเรียนมอลเวอร์นในประเทศอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๔ อีก ๒ ปีต่อมา เข้าศึกษาวิชาประวัติศาสตร์ และกฎหมายที่วิทยาลัยคิงส์ ในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และ Inner Temple ได้รับปริญญา B.A., LL. B. (เกียรตินิยม) และเป็นเนติบัณฑิต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓

ในปีเดียวกันนั้น เดินทางกลับประเทศไทยและเริ่มเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้พิพากษา ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นหลวงนนทบัญญา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ ต่อมาทรงพระราชดำริว่าควรให้ย้ายไปรับราชการสนองพระเดชพระคุณในกรมราชเลขานุการในพระองค์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๗ ได้เลื่อนเป็นพระสุนทรลิขิตในปีนั้น และเป็นพระยาสุนทรลิขิต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒

จาก พ.ศ. ๒๔๖๕ – ๖๙ กลับไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลแพ่ง ในขณะนั้นมีบรรดาศักดิ์เป็นพระยาอภิบาลประเพณ์ และได้ย้ายเข้ารับราชการในกองทปรึกษากระทรวงการต่างประเทศ ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นพระยาอภิบาลราชไมตรี (๒๔๗๐) และแต่งตั้งเป็นอธิบดีกรมประกาศิตของกระทรวงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๑ ในปีต่อมาทรงพระราชกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ไปดำรงตำแหน่งอัครราชทูตประจำ อิตาลี สเปญ และ โปรตุเกส ซึ่งนอกจากภารกิจทางการทูตสามประเทศนี้แล้ว ก็ได้กระทำหน้าที่ผู้แทนไทยในการประชุมสมัชชาใหญ่ของสันนิบาตชาติอีกสถานหนึ่งด้วย และได้รับเลือกเป็นสมาชิกคณะกรรมาธิการทปรึกษาและวิชาการสำหรับการคมนาคมขององค์การนั้นด้วย

เมื่อกลับจากประเทศอิตาลีในปี ๒๔๗๔ พระยาอภิบาลราชไมตรีเข้าปฏิบัติราชการในตำแหน่งอธิบดีกรมประกาศิตตามเดิม จนได้เลื่อนขึ้นเป็นปลัดทูลฉลองในปีต่อมา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในปี ๒๔๗๖ ออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๔๗๗ หลังจากนั้น เมื่อ พ.ศ.

๒๕๗๗ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ไปดำรงตำแหน่ง
อัครราชทูตประจำกรุงวอชิงตันจน พ.ศ. ๒๔๘๓ เมื่อกลับสู่
ประเทศไทยได้เข้าปฏิบัติหน้าที่เป็นสมุหพระราชมณเฑียร
มาจนเดือนมีนาคม ๒๔๘๙

ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๐–๙๑ เป็นสมาชิกวุฒิสภา ระหว่าง
พ.ศ. ๒๔๙๑–๙๒ เป็นเอกอัครราชทูตวิสามัญผู้มีอำนาจเต็ม
ประจำสาธารณรัฐจีน และกลับมาดำรงตำแหน่งวุฒิสมา-
ชิกอีกวาระหนึ่งจนถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๔

พระยาภิบาลราชไมตรีสมรสกับ สน แสงชโต เมื่อ
พ.ศ. ๒๔๕๗ มีบุตรชาย ๑ คน คือ นายตุล บุนนาค คุณสน
ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ สิบปีหลังจากนั้นใน พ.ศ.
๒๔๗๒ เจ้าคุณได้สมรสกับ รัน บุนนาค มีธิดาด้วยกัน
คนหนึ่ง คือ นางรมด วาศนาส่ง

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ เจ้าคุณเริ่มมีอาการป่วยเป็นโรค
รูมาทอยด์ อาธไรทิส อาการในตอนนั้นแม้จะไม่หนักหนา
แต่ก็มิได้กระเตื้องขึ้น มีแต่ทรงและทรุดเป็นลำดับมาจน
โรคชราเข้าแทรกแซง แต่ความไม่สุขสมบูรณ์ของร่างกาย
มิได้ทำให้ท้อถอยต่อกิจการงาน คงปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ที่ได้รับมอบหมายให้ลุล่วงเป็นผลด้วยดีตลอดมา เป็นตัวอย่างและเป็นกำลังใจให้แก่ลูกหลานและเพื่อนฝูงโดยทั่วหน้ากัน

เมื่อเช้าวันที่ ๓๑ พฤษภาคม เวลา ๔.๓๐ น. เจ้าคุณมีอาการหอบหืด คุณหมอเอกชัย กำภู ได้มาให้การเยียวยาดังที่ได้เคยกระทำมาทุกครั้ง จนอาการหอบทุเลาลง แต่ครั้นชั่วโมงภายหลังสุดที่จะแก้ไขได้ อาการเต้นของหัวใจค่อย ๆ อ่อนลง เวลา ๖.๓๐ น. เจ้าคุณถึงแก่อนิจกรรมอย่างสงบเมื่อท่ามกลางบุตรภรรยาและผู้ใกล้ชิดโดยพร้อมเพรียง.

รน อภิบาลราชไมตรี

และ บุตรธิดา

อัครราชทูต ณ กรุงโรม

ผู้แทนเลขาธิการสหประชาชาติ

พบกับ พระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

โดยที่ท่าน บารอน เบคฟรีส ผู้แทนเลขาธิการสหประชาชาติ ได้มาช่วยติดต่อระหว่างรัฐบาลไทย กับรัฐบาลกัมพูชา ข้าพเจ้าจึงนึกว่า เรื่องที่ท่านผู้อ่านหนังสือ "สราญรมย์" สนใจในขณะนี้ ก็คือ เรื่องที่เลขาธิการสหประชาชาติส่งผู้แทนมาช่วยติดต่อระหว่างรัฐบาลทั้งสองนั้นเอง

เมื่อท่านบารอน มาถึงดอนเมือง ได้มีผู้แทนหนังสือพิมพ์ถามว่า นี่เป็นครั้งแรกที่เลขาธิการสหประชาชาติได้ส่งผู้แทนมาสังเกตการณ์ใช่ไหม ท่านบารอน ตอบว่าไม่ทราบ เพราะท่านไม่เคยทำงานสหประชาชาติมาก่อน

อันที่จริง นี่เป็นครั้งแรก และเป็นการตั้งกรณีตัวอย่างขึ้นใหม่ จึงควรพิจารณาพฤติการณ์ดูในแง่หลักการ ว่ากระทำได้โดยอาศัยอำนาจอะไร

เมื่อรัฐบาลกัมพูชาได้บอกงดความสัมพันธ์ทางทูต กับประเทศไทยชั่วคราวโดยถอนคณะทูตกัมพูชากลับไปนั้น ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังเลขาธิการสหประชาชาติว่า ไทย ได้สะสมทหารและยุทโธปกรณ์เป็นอันมากไว้ ณ พรมแดน ด้านกัมพูชา ทั้งนี้ เป็นการคุกคามต่อสันติภาพในส่วนนั้น ของโลก จึงขอให้แจ้งให้รัฐสมาชิกสหประชาชาติทราบ

เลขาธิการได้แจกจ่ายหนังสือของรัฐบาลกัมพูชา นั้น เป็นเอกสารของคณะมนตรีความมั่นคง เวียนไปยัง บรรดาคณะผู้แทนถาวร ณ สหประชาชาติ

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนถาวรแห่งประเทศไทย ณ สหประชาชาติ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากรัฐบาลให้ปฏิเสธ ข้อกล่าวอ้างนั้นโดยฉันเชิง และว่า ถ้าเลขาธิการจะส่ง ผู้แทนมาสังเกตการณ์ตามพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับ กัมพูชา รัฐบาลไทยก็ยินดีที่จะต้อนรับ และอำนวยความ สะดวกให้ทุกประการ

ในส่วนวิธีดำเนินการ จึงมีปัญหาขึ้นว่า เลขาธิการจะส่งผู้แทนมาสังเกตการณ์ได้ในสถานใด

ตามความในกฎบัตรสหประชาชาติ ข้อ ๒๔ ความรับผิดชอบเป็นประถมในการรักษาสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศตกอยู่แก่คณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งมีอำนาจกว้างขวาง ตลอดจนสั่งการ และใช้การบังคับก็ได้ แต่โดยที่มีการใช้สิทธิยับยั้งคณะมนตรีความมั่นคงจึงดำเนินงานไม่ค่อยเป็นผล

ด้วยเหตุนี้ ในกรณีที่มีการใช้สิทธิยับยั้ง สมัชชาอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๑ แห่งกฎบัตร จึงเสนอข้อแนะนำได้ แต่จะกระทำการเองไม่ได้ ในสมัชชาไม่มีสิทธิยับยั้ง แต่ในเรื่องสำคัญต้องได้คะแนนเสียง สองในสามจึงจะเป็นข้อมติอันสมบูรณ์ ครั้นเมื่อมีข้อมติอันสมบูรณ์แล้ว ถึงแม้ว่าข้อมตินั้นจะเป็นเพียงข้อแนะนำ ในกรณีโดยมากรัฐสมาชิกก็ปฏิบัติตาม

ฉะนั้น ถ้ามีข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงถูกหรือของสมัชชาก็ดี ย่อมส่งผู้สังเกตการณ์ไปได้ และในกรณีเช่นนั้น เลขาธิการก็ย่อมเป็นผู้จัดการส่งไปได้ ตามข้อมตินั้นๆ

กรณีคณะมนตรีความมั่นคงเป็นผู้ส่งผู้สังเกตการณ์ย่อมไม่มีปัญหา เพราะเป็นอำนาจของคณะมนตรีความมั่นคง ตามกฎบัตรอยู่แล้ว ฉะนั้น ในกรณีเลบานอน ซึ่งประเทศไทยก็ได้ส่งผู้สังเกตการณ์ ไปสมทบตามคำร้องขอของเลขาธิการสหประชาชาตินั้น จึงไม่มีปัญหา เพราะได้มีข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคง ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๐๑ ตกลงให้ส่งคณะผู้สังเกตการณ์ไปยังเลบานอน เพื่อจัดประกันไม่ให้มีการแทรกซึมกำลังคนหรือการส่งอาวุธหรือยุทธภัณฑ์อื่นข้ามพรมแดนเลบานอน โดยมิชอบด้วยกฎหมาย กับทั้งมอบอำนาจให้เลขาธิการจัดการที่จำเป็นเพื่อการนั้น

ส่วนทางสมัชชา ถ้าลงมติโดยคะแนนเสียงสองในสาม ก็อาจส่งผู้สังเกตการณ์ได้เหมือนกัน เพราะมีระเบียบการตามข้อมติร่วมกันเพื่อสันติภาพว่า *ถ้าคณะมนตรีความมั่นคงมิได้ดำเนินการตามหน้าที่ที่มอบไว้ตามกฎบัตรอยู่ในเรื่องใด หากว่า รัฐซึ่งคณะกรรมาธิการสังเกตการณ์สันติภาพจะเข้าไปในอาณาเขตเชื้อเชิญ หรือยินยอมสมัชชาจะใช้คณะกรรมาธิการในเรื่องนั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยลงคะแนนเสียงสองในสาม*

แต่ในทางปฏิบัติ สมชชายังไม่ได้ส่งผู้สังเกตการณ์
ไปยังเขตพิพาทนั้น ยังไม่มีระเบียบการวางไว้
แน่นอนว่าคณะมนตรีความมั่นคงก็ได้ หากว่า
เลขาธิการไว้อย่างไรหรือไม่
กฎบัตรข้อ ๙๙ มีความว่า เลขาธิการจะนำเรื่อง
ใดๆ ที่ความเห็นของคณะมนตรีความมั่นคงก็ได้ หากว่า
ตามความเห็นของตน เป็นเรื่องที่อาจคุกคามการรักษา
สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ
แม้บัญญัติจะอ้างไว้เช่นนี้ก็ตาม ส่วนการใช้
ความข้อนี้ก็จะต้องใช้โดยวิธีอนุมานอกชั้นหนึ่ง คือ เมื่อ
เลขาธิการอาจเสนอเรื่องต่อคณะมนตรีความมั่นคงได้ก็ย่อม
ศึกษาสถานการณ์ได้ และในการศึกษาก็อาจส่งผู้สังเกต
การณ์ได้ หากว่ารัฐบาลที่เกี่ยวข้องเชื่อเชิญหรือยินยอม
ในหนังสือของฝ่ายไทยมีไปยังเลขาธิการ จึงได้ใช้
ถ้อยคำดังต่อไปนี้

"ตามคำสั่งรัฐบาลของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเรียน พณ
ท่านว่า ข้อกล่าวอ้างข้างบนนี้ (ที่ว่าไทยสะสมทหารและ

ยุทโธปกรณ์ตามชายแดนกัมพูชา ซึ่งเป็นการคุกคามต่อสันติภาพในส่วนนี้ของโลก) นั้น เป็นความเท็จ และไม่จริงทั้งสิ้น และประเทศไทยพร้อมที่จะต้อนรับผู้แทนใดๆ ของสหประชาชาติที่จะสังเกตสถานการณ์ในเขตพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับกัมพูชา เช่นว่า ถ้าหาก พณ ท่าน พิจารณาเห็นว่า กรณีสัตกอยู่ภายในขอบข่ายแห่งกฎบัตร ข้อ ๙๙ รัฐบาลของข้าพเจ้าก็จักยินดีต้อนรับผู้แทนของท่านไปยังประเทศไทย และจักอำนวยความสะดวกทุกประการที่จะกระทำได้ เพื่อให้เขาตรวจตเขตพรมแดนของเรา"

เลขาธิการได้ตอบมาว่า ไม่เห็นว่าเป็นกรณีเข้าข้อ ๙๙ แห่งกฎบัตร และไม่เห็นว่ามีภัยต่อสันติภาพ แต่รู้สึกว่าถ้ารัฐบาลทั้งสองร้องขอ ผู้แทนของเลขาธิการก็อาจช่วยหาทางออกแห่งข้อยากลำบากในฐานช่วยติดต่ออย่างกันเองได้ ส่วนการสังเกตการณ์ของผู้แทนเลขาธิการ ก็เป็นที่เข้าใจกันว่า จะสังเกตดูทั้งสองฝ่าย ไม่ใช่สังเกตการณ์แต่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถ่ายเดียว

ข้อ ๙๙

ทั้งนี้ ก็เป็นการตรงต่อความประสงค์ และคำขอของฝ่ายไทยแล้ว และฝ่ายกัมพูชาก็ตกลงด้วย จึงเป็น

ที่ว่า เลขาธิการส่งผู้แทนมาช่วยติดต่ออย่างกันเอง เพื่อหาทางออกแห่งข้อยากลำบากที่มีอยู่ระหว่างประเทศทั้งสอง ทั้งนี้ โดยอาศัยคำร้องขอของทั้งสองฝ่าย และในการช่วยติดต่อนั้น จะไปสังเกตการณ์ทั้งสองฝ่ายก็ได้ด้วย

จริงอยู่ การช่วยติดต่อนี้ เป็นเรื่องของเลขาธิการโดยเฉพาะ ฉะนั้น การรายงานผู้แทนก็ย่อมรายงานต่อเลขาธิการโดยเฉพาะ ไม่ใช่รายงานต่อคณะมนตรีความมั่นคง หรือมวลรัฐสมาชิก หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่ต้องรายงานเป็นการเปิดเผย โดยโฆษณาต่อประชาชน แต่เรื่องการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศเป็นเรื่องซึ่งตามกฎบัตรอยู่ในความรับผิดชอบของคณะมนตรีความมั่นคงเป็นประถม ฉะนั้น แม้หนังสือที่ฝ่ายกัมพูชาและฝ่ายไทยมีถึงเลขาธิการ โดยขอให้เลขาธิการนำสู่ความใส่ใจของรัฐสมาชิก ก็ได้เวียนไปยังบรรดาคณะผู้แทนถาวร ในรูปเอกสารของคณะมนตรีความมั่งคง การที่เลขาธิการส่งผู้แทนมาช่วยติดต่อ แม้จะอาศัยคำร้องขอของรัฐบาลทั้งสอง และเป็นการกระทำของเลขาธิการเอง

ใช่ว่าจะปราศจากความรังเกียจของคณะมนตรีความมั่นคง เสียเลยก็หาไม่ในทางปฏิบัติ เลขาธิการย่อมร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับคณะมนตรีความมั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประธานของคณะมนตรีนั้น และผู้แทนมหาประเทศซึ่งเป็นสมาชิกถาวรแห่งคณะมนตรีนั้น คงเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว เลขาธิการจึงส่งผู้แทนมา

ผู้แทนนั้นให้เลือกคนชาติแห่งประเทศที่เป็นกลาง จึงได้เลือกคนชาติแห่งประเทศที่เป็นกลาง จึงได้เลือกท่านบารอน เบคฟรัส ชาวสวีเดน ซึ่งเป็นนักการทูตวิชาชีพมีความชำนาญการทูตเป็นเวลาหลายสิบปี เคยเป็นเอกอัครราชทูตหลายประเทศรวมทั้ง นอร์เวย์ และอิตาลี มีคุณวุฒิและบุคลิกลักษณะที่ทั้งสองฝ่ายจะพึงเชื่อถือ

ส่วนกิจการของท่าน ก็คือการช่วยติดต่อ ยังไม่ถึงขั้นไกล่เกลี่ย คือหมายความว่าท่านยังไม่มีกิจเสนอทางออกเป็นแต่สื่อซึ่งนำข้อเสนอของฝ่ายหนึ่งไปชี้แจงแก่อีกฝ่ายหนึ่ง และพยายามจะให้ทำความตกลงกันทั้งสองฝ่าย

ข้อเสนอของฝ่ายไทยตามที่ยื่นไว้แก่เลขาธิการสหประชาชาติ ก็คือ

๓. ก่อตั้งสถานะความสัมพันธ์ทางการทูตกับ
ในระดับเอกอัครราชทูต

๒. คืนตัวคนไทย ๓๒ คนมา แล้ว

๑. ไทยจะรีบพิจารณาเปิดชายแดน

ถ้าท่านจะได้อ่านบทความนี้ ท่านก็คงจะได้ทราบผล
แห่งการพ่วงเหลือติดต่อของท่าน บารอน ผู้แทนเลขาธิการ
สหประชาชาติแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในความเป็นธรรม
แห่งข้อเสนอของเรา จึงมีความหวังในผลสำเร็จเป็น
อย่างมาก.

บทบาทการเมือง

ของ เลขาธิการสหประชาชาติ

โดย

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ
กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

เมื่อเลขาธิการสหประชาชาติไปเยี่ยมราชอาณาจักร ลาว และส่งผู้แทนพิเศษของตนไปพิจารณาศึกษาสถานการณ์ในราชอาณาจักรนั้น เมื่อ ๒–๓ เดือนมานี้ ได้มีผู้สนใจและอภิปรายกันทั่วไปในวงการทูตว่า เป็นการสมควรและเหมาะสมหรือไม่เพียงไร เพื่อนสมาชิกสโมสรสราญรมย์ก็ย่อมสนใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงขอโอกาสนำมาบรรยายในหนังสือสราญรมย์ เพื่อเป็นวิทยบรรณาการแสดงความปรารถนาอันดียิ่งต่อมวลสมาชิกในวาระมิ่งมงคลแห่งงานประจำปีของเรา

ตามความในกฎบัตรสหประชาชาติ เลขาธิการสหประชาชาติเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ธุรการขององค์การ (ข้อ ๙๗) และเป็นเลขาธิการแห่งสมัชชา คณะมนตรี

คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคม และคณะมนตรีภาวะทรัสตี และมีหน้าที่อันตามแต่องค์กรเจ้าพนักงานจะมอบหมาย (ข้อ ๙๗) นี่เป็นหน้าที่ธรรมดาของเลขาธิการ

นอกจากนี้ กฎบัตรข้อ ๙๙ บัญญัติว่า *เลขาธิการจะนำเรื่องใดให้คณะมนตรีความมั่นคงเอาใจใส่ก็ได้ หากคนเห็นว่าเป็นเรื่องที่อาจคุกคามการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ* นี่แหละเป็นมูลฐานแห่งบทบาทการเมืองของเลขาธิการสหประชาชาติ

นายตริกวีลี เลขาธิการคนแรกของสหประชาชาติได้กล่าวไว้ว่า บทบัญญัติข้อ ๙๙ ให้ความรับผิดชอบทางการเมืองแห่งโลกแก่เลขาธิการสหประชาชาติซึ่งไม่มีบุคคลใดหรือผู้แทนประเทศใดเคยได้รับมาแต่ก่อน

ครั้นเมื่อเกิดเรื่องเกาหลีขึ้น คือเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐ เกาหลีเหนือโจมตีเกาหลีใต้ และ นายตริกวีลี ได้ทราบข่าวจากรัฐบาลอเมริกันแล้วก็ได้รับมีโทรเลขสอบถามไปยังคณะกรรมาธิการสหประชาชาติ ณ กรุงโซล

คณะกรรมาธิการยืนยันมาว่าโจมตีจริง รัฐบาลอเมริกัน
ขอให้เรียกประชุมคณะมนตรีความมั่นคง เลขาธิการ
เรียกประชุมทันที

ณ ที่ประชุมนั้น นายตรีกวีลได้ทำถ้อยแถลงมี
ใจความว่า รายงานที่เขาได้รับจากคณะกรรมาธิการ และ
รายงานอื่นจากเกาหลีแสดงให้เห็นชัดว่า กองทหารเกาหลี
เหนือได้ดำเนินการกระทำทางทหาร การกระทำเหล่านี้เป็น
การละเมิดข้อมติของสมัชชาโดยตรง กับทั้งเป็นการละเมิด
หลักการแห่งกฎบัตรด้วย สถานการณ์ปัจจุบันมีภาวะ
ร้ายแรงและเป็นการคุกคามต่อสันติภาพระหว่างประเทศ
นายตรีกวีลเห็นว่าคณะมนตรีความมั่นคงเป็นองค์กรที่มี
อำนาจจัดการในเรื่องนี้ และเห็นว่าเป็นหน้าที่ชัดแจ้งของ
คณะมนตรีความมั่นคงที่จะจัดการทำเป็นเพื่อกลับสถาปนา
สันติภาพในเขตนั้น

ตามที่ นายตรีกวีลปฏิบัติไปนี้ เป็นอันกระทำได้
ตามกฎบัตรข้อ ๙๙ แต่หลังจากนั้นสหภาพโซเวียตไม่ไว้
วางใจและต่อมาก็ไม่ยอมติดต่อด้วย จนในที่สุด ถึงแม้
สมัชชาจะได้ต่ออายุความเป็นเลขาธิการของนายตรีกวีล
นายตรีกวีลก็ได้ลาออกไป

นายสัมมารีโพลดี เลขาธิการคนใหม่ จึงได้ระมัดระวังในเรื่องความไว้วางใจของทุกฝ่ายนั่นยังนัก คือ ระมัดระวังเรื่องบทบาททางการเมืองเป็นพิเศษ แต่ความจำเป็นบังคับให้เลขาธิการต้องมีบทบาททางการเมืองมากขึ้นทุกที ทั้งนี้เพราะคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ เนื่องจากการใช้สิทธิยับยั้ง ครั้นส่งเรื่องเข้าไปในสมัชชา ก็หาคะแนนเสียงสองในสามได้โดยยากยิ่งขึ้นทุกที ฉะนั้น คณะมนตรีความมั่นคงและสมัชชามักจะผ่านข้อมติกว้างๆ แล้วมอบหมายให้เลขาธิการเป็นผู้ดำเนินการการกระทำต่างๆ ย่อมกระทำได้ตามความในข้อ ๙๙ แห่งกฎบัตร ซึ่งข้าพเจ้าได้อ้างอิงมาแล้วข้างต้นโดยใช้วิธีการสันติประชาชาติจึงมีบทบาทสำคัญมากในเรื่องครั้นออกกลาง เช่น เรื่องครองสุเอซ และ เรื่องเลบานอน

ในเรื่องครองสุเอซนั้น เลขาธิการ ได้รับมอบให้จัดการเปิดครองสุเอซให้แก่การเดินเรือระหว่างประเทศ ก็ได้เจรจากับทุกฝ่ายได้ผลดีมาก แต่ขณะนี้ต้องประสบข้อยุ่งยากที่สุด เลขาธิการกำลังเดินทางไปเยี่ยมประเทศต่างๆ

ในแอฟริกา เฉพาะอย่างยิ่ง บรรดาประเทศในภาวะทรัสตี
ของสหประชาชาติ ซึ่งได้เป็นหรือกำลังจะได้เป็นเอกราช
ขึ้น แล้วก็จะแวะไปไคโร ทั้งนี้เพราะจะต้องเจรจาในเรื่อง
เสรีภาพในการเดินเรือและการขนส่งสินค้าผ่านครองสุเอซ
อิสเรลเรียกร้องเสรีภาพนี้ แต่สหสาธารณรัฐอาหรับไม่
ยอมให้ เพราะถือว่ายังมีสถานะสงครามอยู่กับอิสเรล และ
ยังไม่ได้ระงับปัญหาเรื่องปาเลสไตน์ นัยว่าเลขาธิการ
สหประชาชาติได้เจรจาไว้กับสหสาธารณรัฐอาหรับว่า ถ้า
สินค้าไม่ได้เป็นของอิสเรลขณะผ่านครอง ก็ผ่านไปได้ คือ
ถ้าสินค้าส่งออกจากอิสเรล ก็ส่ง f.o.b. พอขนเรือกเป็น
ทรัพย์สินของต่างประเทศที่ซื้อไป ส่วนสินค้านำเข้ามา
อิสเรลก็ใช้วิธี c.i.f. เพื่อทกรรมสิทธิในสินค้านี้ยังคงเป็น
ของต่างประเทศอยู่ในขณะที่ผ่านครองสุเอซ แต่สห-
สาธารณรัฐอาหรับก็เรือกรกชิงขนชิเมนต์มาจากอิสเรล
ไม่ให้ผ่านคลองสุเอซไป จึงเป็นเรื่องที่เลขาธิการจะต้อง
เจรจาต่อไปอีก

ในกรณีเลบานอน ใน ค.ศ. ๑๙๕๘ ก็มีข้อมติคณะ
มนตรีความมั่นคงให้ส่งผู้สังเกตการณ์ไป ฉะนั้น เลขาธิการ

ที่มีอำนาจดังกล่าวได้ เพราะเป็นอำนาจที่ได้รับมอบหมาย
จากคณะมนตรีความมั่นคง

ในกรณีไทย – กัมพูชา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑–๒ ที่ขอให้เลขาธิการส่งผู้แทนพิเศษมาช่วยติดต่อนั้น ที่แรก คิดจะขอให้ส่งผู้สังเกตการณ์ ถ้าเช่นนั้น ก็จะมีปัญหาขึ้นว่าเลขาธิการจะทำได้ไกลถึงพังหรือว่าจะต้องได้รับมอบหมายจากคณะมนตรีความมั่นคงหรือสมัชชา จึงจะทำได้ จะอาศัยกฎบัตรข้อ ๙๙ ได้หรือไม่ ในที่สุด ได้เห็นชอบพร้อมกันว่าจะอาศัยข้อ ๙๙ แต่โดยเหตุที่คู่กรณีคือไทยกับกัมพูชาพร้อมกันขอให้เลขาธิการส่งผู้แทนพิเศษไปช่วยติดต่อ เพื่อให้ประเทศทั้งสองกลับสถาปนาความสัมพันธ์ต่อกัน จึงอาศัยหลักความยินยอมพร้อมกันของคู่กรณีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อการช่วยติดต่อ (good offices) นั้น เป็นกิจที่เลขาธิการย่อมกระทำได้ในทางการทูตทั่วไป ทั้งนี้เลขาธิการได้ทาบทามสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงเป็นการภายในแล้ว ไม่มีผู้ใดขัดข้อง การที่เลขาธิการส่งผู้แทนพิเศษ (นายอม เบ็กฟริส) มาช่วยติดต่อ จึงเป็นวิธีการทูตที่ตั้ง

ขั้นใหม่อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งเข้าอยู่ในเกณฑ์บทบาททางการเมือง
ของเลขาธิการสหประชาชาติ

การช่วยติดต่อ เลขาธิการกระทำอยู่เนือง ๆ ณ
สำนักงานใหญ่นครนิวยอร์ก เพราะคณะผู้แทนถาวรก็ได้
เปลี่ยนเป็นคณะทูตถาวรเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีหน้าที่ทางทูต
ในการติดต่อกับเลขาธิการแล้ว แต่โดยที่เลขาธิการไม่มี
ผู้แทนประจำประเทศต่าง ๆ ความสัมพันธ์จึงยังไม่เป็น
การทูตโดยเต็มที่

ครั้นเมื่อเกิดเรื่องขึ้นในราชอาณาจักรลาวเมื่อปีกลาย
รัฐบาลลาวก็ได้ร้องเรียนไปยังเลขาธิการสหประชาชาติว่า
ได้มีการบุกจากเวียตมินห์ แต่ไม่ได้ขอให้เสนอคณะมนตรี
ความมั่นคงเพราะคงกลัวสิทธิยับยั้งของสหภาพโซเวียต
เลขาธิการก็เวียนหนังสือร้องเรียนนั้นไปให้สมาชิกคณะ-
มนตรีความมั่นคงทราบ แล้วก็ได้อาศัยสิทธิทำถ้อยแถลง
ของตน ขอให้เรียกประชุมคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อพิง
ถ้อยแถลงของตน ครั้นเมื่อแถลงแล้ว ผู้แทนอังกฤษเสนอว่า
ยังไม่มีข้อความพอที่จะวินิจฉัยได้ ฉะนั้นจึงเสนอให้ตั้ง

คณะกรรมการของคณะมนตรีความมั่นคงไปหาข้อความ
(mission) ไม่ใช่ไปทำการสอบสวน (investigate) ทั้งนี้
เพราะว่า ถ้าเป็นการสอบสวน ก็จะเข้าเกณฑ์ปัญหา
สำคัญ ซึ่งสหภาพโซเวียตใช้สิทธิยับยั้งได้ แต่ถ้า
เป็นคณะกรรมการของคณะมนตรีความมั่นคงไปหาข้อความ
เพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะมนตรีนั้นแล้ว
เป็นเพียงปัญหาวิธีพิจารณา ซึ่งไม่สามารถใช้สิทธิยับยั้งได้

แต่เมื่อคณะกรรมการไปหาข้อความเพิ่มเติมแล้วได้
รายงานว่า ไม่มีหลักฐานปรากฏเพียงพอว่าได้มีทหาร
หรือเครื่องมือเข้ามา เป็นแต่มีอาวุธยุทธภัณฑ์คอมมิวนิสต์
ส่งเข้ามาบ้าง

ก่อนที่คณะกรรมการจะรายงานเป็นทางการข้อความ
ที่จะรายงานนั้นได้ทราบกันก่อนแล้ว ข้อทรูแมนลาว
ปรารถนา และอันที่จริงก็เป็นข้อที่จะพึงปรารถนาที่สุด
นั้น ได้แก่การที่จะมีผแทนสหประชาชาติอยู่ในลาวของสหประชาชาติ
ตั้งลาว หรือที่เรียกว่า การอยู่ในลาวของสหประชาชาติ
(United Nations presence in Laos) ถ้ามีเช่นนี้แล้วเรื่อง

ทางคณะมนตรีความมั่นคงและทางสมัชชาก็จะส่งบอยู่
และเป็นที่คาดหมายกันว่า เรื่องในราชอาณาจักรลาวเอง
ก็จะส่งบอยู่ด้วย

แต่การที่จะให้มีข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคง
นั้น เป็นอันคาดหวังไม่ได้เพราะคงมีการใช้สิทธิยับยั้ง
และเรื่องก็ยังไม่ใหญ่โตพอที่จะนำเข้าไปในสมัชชา
ถ้านำเข้าไป ก็จะก่อความยุ่งยากแทนที่จะเป็นทาง
ระงับปัญหาหรือทำให้สงบลง รัฐบาลลาวจึงได้เชิญ
เลขาธิการสหประชาชาติให้ไปเยี่ยมลาว ซึ่งเลขาธิการก็
รับเชิญ ทั้งนี้ไม่มีผู้ใดจะคัดค้านได้ เพราะรัฐสมาชิกของ
สหประชาชาติย่อมมีสิทธิที่จะเชิญเลขาธิการไปเยี่ยมได้
และเลขาธิการก็มีสิทธิที่จะรับเชิญ ฉะนั้น ถึงแม้สหภาพ
โซเวียตจะแถลงว่าเลขาธิการไม่ควรไป ก็ไม่ได้คัดค้าน
ในการที่เลขาธิการไป และเมื่อเลขาธิการไปเยี่ยมแล้ว
ก็ให้นายตุโอมิโอยาเป็นผู้แทนพิเศษไปศึกษาความต้องการ
ของลาวในเรื่องความช่วยเหลือทางวิชาการของสหประ-
ชาชาติได้ นอกจากนั้น เลขาธิการยังได้ส่งนายเฮอร์มัต
เป็นผู้แทนพิเศษไปศึกษาความต้องการของลาวในแง่การ

ส่งคนต้อม แย้ม คนหนึ่งกลับไปจากลาวอีกคนหนึ่งก็ยัง
คง พำนักประชาชาติอยู่ในลาวตลอดเวลา
เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลในลาวเมื่อเร็ว ๆ นี้เลขา-
ธิการสหประชาชาติก็ได้มีโทรเลขถวายพระมหากษัตริย์ลาว
แสดงความหวังว่าแนวงานอิสระเป็นกลาง และประชาธิป-
ไตยเพื่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของลาว จะได
รักษาไว้อย่างหนักแน่น นี่เป็นความหวังทางเศรษฐกิจ
แต่ที่เป็นบทบาททางการเมืองของเลขาธิการสหประชาชาติ
บทบาทเช่นนี้ รอคอยเลขาธิการอยู่อีกหลายแห่ง มี
แอฟริกาเป็นต้น ฉะนั้นการที่เลขาธิการกำลังไปเยี่ยมแอฟริ-
กาคู่ จึงเป็นนิมิตแสดงว่าบทบาททางการเมืองของเลขา-
ธิการสหประชาชาตินั้น จะต้องขยายตัวออกไปในรูปต่างๆ
ซึ่งพวกสรากูรมณ์จะพึงสนใจติดตามและพิจารณาศึกษา.

ชาตากรรมของสหประชาชาติ

พลตรี พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะมีส่วนร่วมงานประจำปีของสโมสรสราญรมย์ โดยเขียนบทความเรื่อง "ชาตากรรมของสหประชาชาติ" มาลงในสมุดชำร่วยในงานอันเป็นมงคลนั้น

สหประชาชาติ เป็นความหวังอันเดียวแห่งสันติภาพของโลก สหประชาชาติเป็นความหวังอันดีที่สุดแห่งสันติภาพของโลก นี่เป็นคำที่พูดที่เขียนกันอยู่เนือง ๆ แม้ในขณะนี้ที่สหประชาชาติกำลังตกอยู่ในอาการอันวิกฤตหนัก

เหตุที่ยังเชื่อกันอยู่เช่นนี้ ก็เพราะมหาประเทศทุกฝ่ายรวมทั้งฝ่ายคอมมิวนิสต์ ยังสมัครใช้สหประชาชาติเป็นที่ประชุมปรึกษาเรื่องสำคัญๆทางการเมือง และเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเหตุการณ์อันเป็นภัยต่อสันติภาพของโลกอยู่

ครั้งอยู่ การปรึกษาไม่สู่จะเป็นผลอันจริงจังที่จะเป็นการแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ แต่กเป็นการบั่นเบ่าไม่ให้สงครามโลกเกิดขึ้น ทงน กเพราะสหประชาชาติเป็นเวทีของโลก ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อมติมหาชนของโลกได้ และนอกจากนี้ การประชุมสหประชาชาติยังเปิดโอกาสให้มีการพบปะหารือกันเป็นการส่วนตัวอีกด้วย รัฐบุรุษแม้ประมุขแห่งรัฐบาลเช่นครุชชอฟ ก็ยังพร้อมที่จะไปประชุมสหประชาชาติอยู่ และบัลพยายามที่จะให้จนแดงได้เข้าประชุมด้วย ไม่เหมือนกับเมื่อครั้นสันนิบาตชาติ ขณะนั้นมหาประเทศที่ไม่พอใจก็ลาออกจากสมาชิกภาพไป เรื่องภัยสงครามก็ไม่ได้นำเข้าประชุมปรึกษากันในสันนิบาตชาติ ผลที่ตามมาก็คือสงครามโลกครั้งที่สองได้อุบัติขึ้น

การหาทางออกแห่งวิกฤตการณ์ของสหประชาชาติในขณะนี้ ก็มีผู้ปรารภว่า สหประชาชาติควรเป็นองค์การของโลกเสรี ส่วนทางฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นจะไปตั้งองค์การของตนเองก็ตามที แต่พวกที่เป็นกลางหรือไม่เข้ากับฝ่ายใดเล่า จะไปอยู่ที่ไหน และเหตุสำคัญที่สุดก็คือ องค์การรักษาสันติภาพและความมั่นคงของโลกย่อมต้องเป็นองค์การ

โลก มีสมาชิกทุกฝ่ายรวมอยู่ด้วยกัน จะได้ประชุม ปรึกษาหารือกันได้เป็นปรกติ ถ้าไม่มีความสะดวกในการประชุมปรึกษาหารือกันเช่นนี้แล้ว สงครามโลกก็จะเป็นผลตามมาเป็นแน่ เพราะสถานการณ์ของโลกอยู่ในอาการตึงเครียดที่สุด

เนห์รูจึงได้กล่าวว่า วิกฤตการณ์ของสหประชาชาติในขณะนี้ เนื่องมาจากวิกฤตการณ์ของโลกนั่นเอง นักเป็นความจริง เพราะวิกฤตการณ์ทั้งสองเนื่องมาจากเหตุอันเดียวกัน กล่าวคือ ความแตกแยกระหว่างโลกคอมมิวนิสต์กับโลกเสรี แต่หน้าที่ของสหประชาชาติมีอยู่ว่า จะต้องหาทางกำจัดความตึงเครียดระหว่างโลกทั้งค่ายทั้งสองนั้นให้จงได้ มิฉะนั้นสงครามโลกก็จะอุบัติขึ้นอีก

สหประชาชาติมีกิจสำคัญอยู่สองอย่าง คือ

๑. *รักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และ*

๒. *ประสิทธิ์ความร่วมมือระหว่างประเทศในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และมนุษยธรรม*

หน่วยงานที่ ๒ นั้น ดำเนินไปด้วยดี แต่ผลงานที่ได้ผลเร็วไม่ทันใจเพราะขาดเงิน ซึ่งประเทศที่มีเงินจะช่วยก็นำเอาไปใช้ในการสร้างสมอาวุธยุทธภัณฑ์เสียเป็นจำนวนมากมายมหึมา ถ้าตกลงลดกำลังงบประมาณได้เงินที่ประหยัดได้ก็จะมีจำนวนพอที่จะนำมาช่วยพัฒนาบรรดาประเทศที่ต้องพัฒนานั้นให้เจริญก้าวหน้าไปได้มาก ถ้าตกลงลดกำลังรบกันได้ ความตึงเครียดในโลกก็จะผ่อนคลายลง ความไว้วางใจซึ่งกันและกันก็จะมีมากขึ้น การรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศและการป้องกันสงครามโลกโดยเฉพาะ ก็จะเป็นการที่อาจเป็นไปได้ และอาจกระทำได้สำเร็จ

แต่สหประชาชาติอยู่ในฐานะที่จะจัดการอันนี้ได้สำเร็จหรือ?

ในขณะนี้ ดูสหประชาชาติจะอาภัพถึงขีดต่ำสุดแล้ว

*เมื่อแรกตั้งสหประชาชาติสิบห้าปีมาแล้วนั้น บรรดามหาประเทศทั้งห้า (จีน ฝรั่งเศส สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา) ยังกลมเกลียวกันดีใน

กฎบัตร รัฐสมาชิกจึงได้มอบความรับผิดชอบเป็นประถม
ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศไว้
แก่คณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งมีมหาประเทศทั้งห้าเป็น
สมาชิกถาวรอยู่ และมีสิทธิยับยั้ง คือ ถ้ามหาประเทศใด
ลงมติคัดค้าน มติของคณะมนตรีก็เป็นอันตกไป

ในขณะนั้นไม่ได้คาดหมายกันว่ามหาประเทศจะแตก
แยกกัน แต่จนกเกิดแตกแยกกันระหว่างจนคอมมิวนิสต์กับ
จีนคณะชาติ และมหาประเทศคอมมิวนิสต์ คือ สหภาพ
โซเวียต ก็แตกแยกกับมหาประเทศฝ่ายโลกเสรี สหภาพ
โซเวียตจึงใช้สิทธิยับยั้ง และคงใช้ตลอดมาเป็นครั้งที่ ๘๒
ในเรื่องคองโกเมื่อเร็ว ๆ นี้ การที่คณะมนตรีความมั่นคง
ลงมติให้ร่วมกันป้องกันการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ใน
เกาหลีได้ ก็เพราะในขณะนั้นสหภาพโซเวียตไม่ได้เข้า
ประชุมด้วย ครั้นกลับเข้าประชุมต่อมา คณะมนตรีความ
มั่นคงก็ทำอะไรไม่ได้จริงจัง เพราะมีการใช้สิทธิยับยั้งอยู่
และแม้ขณะนี้มีการพยายามจะพ้นความสำคัญของคณะ
มนตรีความมั่นคง โดยเสนอเรื่องผ่านคณะมนตรีนี้ ก็ไม่
เป็นผลสำเร็จ เพราะการใช้สิทธิยับยั้งนั่นเอง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สหประชาชาติจึงได้ใช้สมัชชา
สหประชาชาติเป็นเครื่องมือในการยับยั้งในคณะมนตรีความมั่นคง โดย
ที่ได้ให้มีการประชุมสมัชชาสมัยพิเศษฉุกเฉินได้ทันที
ทันใด สมัชชาได้แต่เสนอข้อแนะนำเท่านั้น สั่งการไม่ได้
แต่ในข้อสำคัญของสมัชชาต้องได้รับคะแนนเสียง ๒
ใน ๓ แต่การที่สมาชิกส่วนมากยอมปฏิบัติตาม ฉะนั้น
การเปิดฉากสงครามเกาหลี ในปี ๒๔๙๙ จึงได้ระงับได้สำเร็จโดยอาศัย
อำนาจของสมัชชา กล่าวคือ อังกฤษ ฝรั่งเศส และอิสราเอล
ยกกองทหารของตนในเมื่อทหารสหประชาชาติเข้าไปแทน
แต่ในเวลาเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่สมัชชามีข้อมติร้องขอให้
ทหารโซเวียตถอนทหารออกจากฮังการี สหภาพโซเวียต
ก็ไม่ยอมทำตาม

อนึ่ง ข้อมติของสมัชชาได้แต่วางหลักกว้าง ๆ เลขา-
ธิการย่อมเป็นผู้บริหาร จึงต้องมีบทบาททางการเมืองมาก
พอและสำคัญขึ้นเป็นลำดับ กิจทางการเมืองของเลขาธิการ
ย่อมอาศัยข้อ ๙๙ แห่งกฎบัตรที่ว่า เลขาธิการจะเสนอให้
คณะมนตรีความมั่นคงเอาใจใส่ในเรื่องใด ซึ่งตามความ
เห็นของตนอาจคุกคามการรักษาสันติภาพและความมั่นคง

ระหว่างประเทศก็ได้ นายตริก วิลี เสนอเรื่องเกาหลีถูก
สหภาพโซเวียตบอยคอตไม่ยอมติดต่อด้วย และในที่สุด
นายลี ก็ต้องลาออกโดยให้เหตุว่า เลขาธิการต้องได้รับ
ความไว้วางใจของมหาประเทศทั้งหมด

นายดัาก ฮัมมาร์โชลด์ ได้เริ่มระมัดระวังมากใน
เรื่องกิจทางการเมือง แต่ในปี ๒๔๙๘ ก็ได้กล้าไปชักกิ่ง
เพื่อเจรจาให้จีนคอมมิวนิสต์ปล่อยชาวอเมริกันซึ่งถูกยึด
เป็นเชลยอยู่ ความสำเร็จในครั้งนั้นเพิ่มเกียรติภูมิให้แก่
นายฮัมมาโชลด์เป็นอันมาก และบทบาทของเขาในกรณี
คลองสุเอซ ก็ได้ยกฐานะของเขาขึ้นไปอีก ในปี ๒๕๐๑ เขาได้
จัดให้สหประชาชาติ "ปรากฏอยู่" presence ในลาบานอน
และ จอร์แดน และในปี ๒๕๐๒ เขาได้แต่งตั้งผู้แทนส่วนตัว
ไปอยู่ในลาว เพื่อสังเกตการณ์ในประเทศนั้น ในปี ๒๕๐๓
เมื่อ คองโก ได้เป็นเอกราชขึ้นใหม่ ๆ ได้เกิดมีการทำร้าย
ชาวเบลเยียมขึ้น เบลเยียมก็ส่งทหารเข้าไป รัฐบาลคองโก
ซึ่งนายลุมุมบาเป็นนายกรัฐมนตรี ได้ร้องขอต่อคณะมนตรี

ความเห็นคงให้สหประชาชาติช่วย คณะมนตรีนั้นก็ลงมติ
ให้ส่งไป และได้มอบให้เลขาธิการจัดส่งกองกำลังของ
สหประชาชาติไป แต่ภาวะการเมืองในคองโกยุ่งเหยิงมาก
แคว้นต่าง ๆ เผ่าต่าง ๆ และพวกต่าง ๆ เกิดแตกกัน
ประธานาธิบดีคาซาวูบู ส่งปลดลุมุมบาออกจากตำแหน่ง
นายกรัฐมนตรี เลขาธิการสหประชาชาติจึงส่งกองกำลัง
ของสหประชาชาติให้รักษาความสงบเรียบร้อย ไม่ให้เข้า
แทรกแซงในทางการเมืองแต่อย่างใด แต่สหภาพโซเวียตถือว่า
เลขาธิการควรจะช่วยลุมุมบาซึ่งสหภาพโซเวียตถือว่ายัง
เป็นนายกรัฐมนตรีที่ถูกต้องอยู่ สหภาพโซเวียตหาว่า
เลขาธิการเข้ากับฝ่ายอาณานิคมนิยม จึงโจมตีอย่างแรง
โดยเสนอให้ยุบตำแหน่งเลขาธิการเสียและให้มีคณะบริหาร
ประกอบด้วยเลขาธิการ ๓ นายแทน กับทั้งเรียกร้องให้
ฮัมมาร์โชลด์ลาออก ฮัมมาร์โชลด์ตอบว่า สหประชาชาติ
มีอยู่สำหรับประเทศเล็ก ๆ ถ้าประเทศเหล่านี้ยังไว้วางใจ
อยู่ก็ไม่ลาออก และรัฐสมาชิกส่วนมากก็ยังไว้วางใจอยู่
แต่เมื่อสหภาพโซเวียตโจมตีเลขาธิการอยู่ เลขาธิการก็
แสดงบทบาททางการเมืองไม่ได้ถนัด

เราจึงต้องหันไปดสมัชชาอีกว่าจะทำอะไรได้จริง จังหรือไม่ เราจะประสบข้อเท็จจริงว่า ในจำนวนรัฐสมาชิก ๙๙ ประเทศ กลุ่มเอเชีย–แอฟริกา ขณะนี้มีสมาชิก ๔๖ ประเทศ เอเชีย ๒๐ และแอฟริกา ๒๖ หรืออีกนัยหนึ่งก็มีสมาชิกเกือบครึ่งของสมาชิกทั้งหมด และมีเหลือพอคะแนนเสียง ๑ ใน ๓ ที่จะขัดไม่ให้มติสำคัญของสมัชชาผ่านไปได้ จึงมีผู้ปรารภว่าควรจะเปลี่ยนวิธีลงคะแนนเสียใหม่ ให้เป็นวิธีลงคะแนนตามน้ำหนัก weighted voting คือให้แต่ละประเทศมีจำนวนคะแนนเสียงตามจำนวนประชากร เป็นต้น แต่ประเทศเล็ก ๆ ซึ่งเป็นประเทศส่วนมากคงไม่ยอมเป็นแน่ ประเทศเหล่านี้ย่อมสนับสนุนหลักประชาธิปไตยที่ว่า *หนึ่งรัฐ หนึ่งคะแนน*

ขณะนี้จึงเป็นขณะที่มีดมนอยู่ เรื่องคองโกยังไม่แลเห็นทางออก เสนอข้อมติเข้าคณะมนตรีความมั่นคงก็ถูกยับยั้ง เสนอเข้าสมัชชาก็ไม่ได้รับคะแนนเสียงพอที่จะผ่าน ในระหว่างนี้ กองกำลังของสหประชาชาติในคองโก

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

ใช้เงินอยู่ถึงเดือนละ ๑๐ ล้านเหรียญ สองเท่าค่าใช้จ่ายของ
สหประชาชาติ สหภาพโซเวียตก็ไม่ยอมออกเงินพิเศษ
เพราะหัดหสหรัฐอเมริกาให้ยืมมา ๒๐ ล้านเหรียญ นอกจาก
ขุปสรรคเรื่องเงินแล้ว บางประเทศที่มทหารอยู่ในกองกำลัง
ของสหประชาชาติก็บอกกล่าวว่า อาจถอนทหารของตนได้

ด้วยเหตุผลดังที่ว่ามา สหประชาชาติจึ่งอยู่ในอาการที่วิกฤตหนัก แต่สหประชาชาติก็เป็นความหวังอันเดียวแห่งสันติภาพของโลก ฉะนั้น รัฐบุรุษทุกประเทศต้องช่วยกันหาทางประทังชีวิตสหประชาชาติไว้ให้ยืนยงคงทนอยู่ได้ทางหนึ่งซึ่งจะให้ความหวังสันติภาพแก่ชาวโลกได้ก็คือ การลดกำลังรบ ฉะนั้น ในการประชุมสมัชชาในเดือนมีนาคมหน้าจึงหวังว่าสมัชชาจะพิจารณาเรื่องนี้กันอย่างจริงจัง

SPEECH

BY

PRINCE NARADHIP

AT THE TENTH ANNIVERSARY OF THE SIGNING OF THE UNITED NATIONS CHARTER, SAN FRANCISCO, JUNE 23, 1955.

On this auspicious occasion of the Tenth Anniversary of the signing of the Charter of the United Nations, Thailand is happy to have the privilege of participating in its commemoration. My country is not a founding member in the United Nations but was admitted to membership at the end of the First Session of the General Assembly. My delegation, therefore, has no overexpectation due to authorship nor any disappointment that might be due to such overexpectation. We try to assess the work of the United Nations at its true value and we most gladly pay the highest tribute to it.

In the first place, Thailand attaches significance to the fact that the Charter was signed in this great and beautiful city of San Francisco, for it looks across the Pacific to Asia, and Asia has been given the importance to which it is entitled and which it never got under the League of Nations.

Only the Government of Thailand knew the League of Nations, not so the Thai people, who did not know it at all. The United Nations, however, has not only come to Thailand but has come to work among the Thai people.

The Economic Commission for Asia and the Far East (ECAFE) is established in Bangkok. It serves the region extending from Afghanistan to Japan and south

to Indonesia. It has a Bureau of Flood Control and Water Resources Development, and separate divisions for Industry and Trade Development, Research and Planning, Transport, and Agriculture (jointly with FAO). It has helped the Government of Thailand technically in many matters connected with irrigation and flood control, cottage and small-scale industries, lignite resources development, industrial development and transport.

The Food and Agriculture Organisation (FAO), too, has its regional office for Asia and the Far East in Bangkok. 28 FAO specialists have worked with Thai scientists in connection with the improvement of the quality of Thai rubber, animal disease control, forestry and fish breeding. Thailand has received over 50 fellowships in the fields of nutrition, vaccine production, agricultural economics, fisheries, rubber production, market research, veterinary science, cooperatives and irrigation, while regional training centres have been set up, such as the Centre on Land Problems. FAO has also made a survey of Thailand's agriculture and forest resources as well as fisheries resources.

The United Nations Children's Fund (UNICEF) has assisted in the development of projects in which millions of children and mothers have benefited. Under the Malaria Control Project, in 1954, about 4½ million people had been protected and it is expected that within a few years malaria in Thailand will be under control. Under the Yaws Control Project, undertaken in cooperation with the World Health Organisation (WHO), in 1954, over 3 million people were examined and nearly 350,000 patients have been cured; and if this rate of examining and treatment can be kept up, there will be

every possibility that within another 4 years yaws will have been brought under control in Thailand. In the field of tuberculosis, nearly 5,000 patients are visiting the clinic every month where they are given curative treatment. The prevention of tuberculosis has a high priority with UNICEF and a BCG campaign was started in Thailand early in 1953 with the aim to test within 4 years 5 million children and to vaccinate the negative reactors. By the end of 1954, 50% of the work had been done. UNICEF has also helped develop 700 rural health centres to do better and more work. WHO cooperates with UNICEF in all this and also has projects of its own.

UNESCO has helped Thailand to set up an educational pilot project at Chachoengsao with new school administrative procedures, new teaching methods and improved types of instructional materials. It has set up a new type of school - the primary extension school - where rural boys and girls may now continue their studies in such subjects as agriculture, shop work, home economics and child care.

UNESCO has also helped set up the Fundamental Education Training Centre at Ubol, where 120 highly selected young men and women are being trained by UNESCO experts to work, in teams of 5 or 6, among the villages in the less economically developed regions of the country. It will be their function to bring to the people practical, up-to-date information in such matters as health and hygiene, housing, water supply, agriculture and handicrafts. In general, these teams will make effective, at the village level, the various Government services which are intended to help the rural population

and thus to raise the standard of living throughout Thailand.

I may mention one more project - the Bangpakong Communty Development Project, established in July 1952, with the cooperation of the United Nations and its specialised agencies. It is a self-help settlement, south of Bangkok, to provide landless people with land along the Gulf of Thailand for reclamation and cultivation. About 1,000 acres of land have been allotted to 85 families comprising 600 people. The Development Committee planned to develop the colony into a modern rual community in all aspects of life, economic, social, cultural, educational, physical as well as spiritual for demonstration and training purposes.

The Committee also declared that the guiding principle in all the activities should be "self-help". "One should never try to work for the people but rather work with them. It is through their own organisations that the farmers are trained and local leadership is developed. No programme should ever be imposed on the people. The ultimate goal of the community development is to bring about better farms, better homes and a better community by the people themselves, through the realisation of their own strength and making use of whatever services they can obtain from the Government".

UNESCO, FAO, ILO, WHO, UNICEF and the United Nations Technical Assistance Administration cooperate with the Thai Government in this work, and coordinate their efforts with the assistance programme of the United States FOA.

Mr. President, I have deliberately entered into all these details even at the risk of being tedious, because I

[illegible] the splendid work of the United Nations in the field of Technical assistance deserves to be better known, be is appreciated by all the nations concerned; and, in my opinion, it constitutes a true form of cooperation, characteristic of the United Nations and calculated to bring home to the people of each country the determination of the United Nations " to promote social progress and better standards of life in larger freedom ".

Economic assistance is a more delicate matter. The World Bank grants loans for self-liquidating projects and Thailand has already received 3 loans for irrigations, railway and port developments. But the underdeveloped countries have still to wait for a Special United Nations Fund for Economic Development and an International Finance Corporation for private investment.

The fact however, that the Charter of the United Nations has specifically established the Economic and Social Council shows the importance it attaches to the promotion of the economic and social advancement of all peoples and the establishment of the Trusteeship Council likewise shows the importance it attaches to the progressive development of trust territories towards self-government or independence.

The Charter thus realises that economic and social well-being and freedom are essentail to peace; and by "freedom" is not meant just individual freedom in the sense of fundamental human rights but national freedom in the sense of the right of self-determination, be it for self-government or independence.

National freedom will come. The only question is whether it shall come by the evolutionary process of progressive development or by the revolutionary process

of armed struggle. In the latter event international peace and security would be threatened and the competence of the United Nations would be clear. But does the United Nations have to wait for such a contingency before it can deal with the question? Surely, the United Nations is a world organisation for peace and peaceful adjustment of situations.

The authors of the Charter were profoundly wise in laying down as the fourth purpose of the United Nations "4. To be a centre for harmonizing the actions of nations in the attainment of these common ends", the second purpose being "2. To develop friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples, and to take other appropriate measures to strengthen universal peace".

The question of non-self-governing territories would not arouse such emotional reactions if it were not considered or discussed under the legal aspect of Article 2(7) of the Charter concerning non-intervention in matters within domestic jurisdiction. For, after all, what the United Nations should seek is the harmonising of actions of nations by developing friendly relations among them based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples. In other words, the United Nations should apply a spirit of friendship and goodwill in bringing about the attainment of self-government or independence as rapidly as possible.

This is not to say that law and justice shall not prevail. Thailand is a strong supporter of the International Court of Justice and the International Law Commission. But the fact remains that the best means available to the United Nations for the maintenance of International

peace and security is to develop friendly relations among nations and to be a centre for harmonizing the actions of nations.

It is true that the principle of collective security under the Charter was effectively applied in the case of resistance to aggression in Korea, and Thailand, for its part, promptly answered the United Nations call for economic and military assistance in that case. But, in view of the exsistence of the veto power in the Security Council and the cumbersome procedure in the General Assembly, it is difficult to expect prompt United Nations action. Regional arrangements for collective self-defense under Article 51 of the Charter have, therefore, become necessary as a supplement to the collective security of the United Nations. The Southeast Asia Collective Defense Treaty is such an arrangement. purely defensive in character and entirely within the framework of the United Nations Charter.

This does not at all minimise the responsibility or importance of the United Nations in the maintenance of international peace and security. Only, in order to bring about effective action on the part of the United Nations, the overwhelming weight of world public opinion must be brought to bear on the Organisation so that unanimity among the permanent members of the Security Council may be secured.

Take, for instance, the question of disarmament. The world now realises that, with the hydrogen bomb, the next world war would be annihilating to mankind and that, for the good of mankind, nuclear energy should, as suggested by President Eisenhower, be used for peaceful purposes. With the support of world public opinion,

the realisation of this truth should lead to an agreement on the regulation of armaments, especially after the summit meeting of the Big Four.

Nor do differences in ideology between nations preclude the possibility of their maintaining peaceful relations with one another. The Charter of the United Nations has indicated the way out of the difficulty. It is to practice tolerance and live together in peace with one another as good neighbours. This can be done by conforming to the ten principles of the Declaration made by the Asian-African Conference at Bundung.

Indeed, tolerance or let live is an essential condition. But tolerance is a thing of the spirit. It emanates from faith, faith in the brotherhood of man, faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small.

Several nations, many of them in Asia and Africa, are still excluded from membership in the United Nations. Any restraint against them should be removed and they should be admitted into the Organisation so that they may make their effective contribution to the cooperative effort for the maintenance of international peace and security.

The General Assembly would then completely fulfil its role as the forum of world public opinion and the United Nations Organisation would then become a universal centre for harmonising the actions of nations and for developing friendly relations among them in a spirit of goodwill, which is the will to peace, real positive peace in accordance with the Charter of the United Nations,

that is, peace with freedom, justice and economic and social well-being.

It is this ideal, Mr. President, of peace with freedom, justice and economic and social well-being that we are celebrating on this solemn occasion of the Tenth Anniversary of the signing of the Charter of the United Nations; and thanks to the cordial hospitality of the City of San Francisco and the congenial atmosphere of peace and freedom in the United States, the celebration is taking place in a real spirit of friendship and goodwill.

It is in this spirit, Mr. President, that, on behalf of the Government and people of Thailand, the Thai Delegation pledges its firm support to the United Nations and rededicates itself to its service with unshakable faith in its cause, praying for its growing strength as the only instrument for the promotion of world peace and cooperation for the good of mankind. Long live the United Nations.

GOODWILL IN THE UNITED NATIONS

SPEECH BY PRINCE NARADHIP

AT THE ROTARY CLUB OF BANGKOK

MAY 10, 1956.

I am very glad to accept an invitation to speak to my fellow Rotarians, because I want to make up in some small measure for my poor record in attendance, due to my frequent absence abroad and my having to attend the Assembly meetings on Thursdays. I can assure you, however, that my heart is always in Rotary and with Rotary. I joined the Club in 1933, because I felt the need at the time for closer contact between the government and the foreign community and the weekly lunchoen of the Bangkok Rotary Club afforded, as indeed it still affords, a splendid opportunity for that. The fourth object of Rotary the promotion of good understanding, goodwill and peace among nations—is not only the business of my career but it appeals to me personally and I have been pursuing it consistently in my private as well as my official capacity. My experience as President of this Club and as Governor of this Rotary District has taught me the great value of personal contact and fellowship as a means of promoting mutual understanding and goodwill and thus promoting international cooperation and friendship with a view to world peace. Indeed, Sir Anthony Eden and Marshal Bulganin, in their final statement, "recognised that one of the important factors in strengthening international confidence consists in personal contact between leading statesmen, which have produced positive results." And Marshal Bulganin said: "These are the basic results

of our discussions. What do they show? In the first place they show that, provided there is goodwill on both sides and taking into account the mutual interest of the parties concerned, it is posible to a certain degree to overcome serious differences and to achieve positive results on the most important questions relating both to British and Soviet relations and to other international problems."

Goodwill has even greater importance in the United Nations than in Rotary. In Rotary we say promotion of understanding and goodwill, because, as business and professional men, we already have some common basis of action or doing business and hence we already have some common basis of understanding. Add fellowship to this and we have goodwill, which is the will to better understanding and friendship. But in the United Nations, although we have the Charter and its purposes and principles to guide us, I am afraid it cannot be said that we have the same common basis of action or even of understanding. This is due to the fact that the purposes and principles of the Charter are political and may thus be understood by different nations in different ways. In business we have the yardstick of money: in professions we have the common technical standards. But in politics we have only ideals in general terms like the greatest good of the greatest number. Wealth is definite, welfare is not. Politics are bound to be controversial and that, no doubt, is why they are banned in Rotary. Thus, although I shall be dealing with political and hence controversial subjects, I shall deal with them in a Rotary spirit of vocational service to let you have an idea of what is actually going on behind the scenes and how, professionally - that is to say, diplomatically - fellowship and goodwill can be applied to the deliberations of the General Assembly of

the United Nations with a view to bringing about mutual understanding. Even an agreement to differ is not to be despised, for it is an agreement and it marks an understanding of each other's position.

In the United Nations, therefore, goodwill means the will to listen and to understand each other. This was quite clear to anyone who attended the General Assembly for the first time during the days of the cold war, for goodwill was then conspicuous by its absence. The fact was and still is that the world is split by fundamental differences in ideology: there is a fundamental difference in the outlook on life and the way of life between international communism and the free world. The same terms are used but with different meanings. Take the term "democracy". What the Communists call a People's Democracy is really a dictatorship, whether individual or collective, and the free democracy of the free world is the real people's democracy, for it is a government of the people by the people for the people. Again, when the Communists talk of free elections they mean voting on one list and as known to the authorities, while, to the free world, free elections mean voting for any candidate and voting by secret ballot. This is not a mere theoretical point: it has its practical applications in the unsolved questions of unification of divided countries, such as that of Korea, in which the United Nations has to insist on United Nations supervision as a condition to ensure that the elections are genuinely free.

I take another example - disarmament, which is the crucial key to peace, so longingly desired by all the peoples of the world and the very aim and object of the United Nations. The Soviet Union is in favour of what I would call legal disarmament or disarmament by the

stroke of the pen. Its proposals are formulated in a simple manner so as to appeal to the public throughout the world, such as the reduction of the armed forces of the Great Powers and their armaments by a certain percentage and the prohibition of nuclear weapons. The Western Powers, however, are in favour of real disarmament. From this point of view, a reduction by a certain percentage of the present armed forces and their armament would not bring about the desired result, which should be a certain balance between the armed forces and armaments of the two sides, especially in Europe. The reason is that the Soviet Union now enjoys a superiority in conventional armaments and a reduction by a certain percentage would still leave the Soviet Union in a superiority. Moreover, disarmament would be real only if there was an effective international control: otherwise there would be disarmament only on paper. The Soviet Union would entrust the power of control to the Security Council, in which the Soviet Union has a veto power. Nor would it accept the open sky inspection plan of President Eisenhawer, although aerial reconnaissance photography makes such inspection quite feasible. Without effective international control, the prohibition of nuclear weapons would also be merely legal and not real, and, furthermore, the question of prohibition of nuclear weapons should be considered together with and not separately from the question of reduction of conventional armaments. These were my thoughts and ideas as I listened to an eloquent speech by the late Mr. Vishinsky, who was then, just before his death, already becoming affable in view of the approaching smiling diplomacy of the Soviet Union. As he was putting forward the often repeated point of view of his Government, I smiled as is my habit, whereupon Mr. Vishinsky

made a rhetorical digression and, turning to me, he said: "Look, Prince Wan is smiling. The eminent Delegate of Thailand agrees with me". I let him finish his speech and then I asked for the floor on a point of personal explanation. I said I should utter a word of caution: it is dangerous to interpret my smile, because I always smile. That put the Committee in good humour and helped relieve what was becomming a tense atmosphere.

That is one of the ways in which I apply the spirit of fellowship and goodwill to the deliberations of the General Assembly. For, after all, we must not forget that the Assembly is composed of the representatives of 76 sovereign and independent States and there will be more at the next session. These representatives are all jealous of the sovereign rights of their States. Here lies the difference between the United Nations Assembly and a national parliament, to which it has often been compared. In a parliament, there is party discipline and the rules of procedure can be applied with greater authority than in the General Assembly which, in the last resort, is master of its own procedure. The representatives, too, have to carry out the instructions of their Governments and, for that purpse, they sometimes have to insist on speaking and speaking at length. The Chairman has to understand this in order to ensure despatch in the proceedings. He has to realise that, because the members of the Committee are representatives of sovereign and independent Stales, it is their free consent and approval that he must seek and secure.

The problem of Chairmanship, therefore, is a human problem and not a legal one. I was convinced of this even when I was Chairman of the Legal Committee. Any Chairman who thinks otherwise will get into trouble.

When I was Chairman of the Economic Committee, there was a charming lady as Chairman of the Social Committee. I saw a great deal of her, because the two Committees had joint sessions. I soon saw that she knew the rules too well and applied them too rigidly. So many points of order were put to her that the Committee was behind schedule. Then, in order to catch up, she ordered night sittings, which delayed matters further. One morning, she sent me word asking me to take her place because she was fainting for lack of sleep. I let everyone have their say and the debate was closed.

This is the main task of the Chairman - to bring the matter under consideration to a vote as expeditiously as possible. In the first place, he must get people to speak. The difficulty lies in getting people to start but when they get started, it is sometimes difficult to close the list of speakers. The Chairman also has to get delegations to submit draft resolutions. How can he do all this except by appealing to fellowship and goodwill? Nor are cocktail parties to be despised for this purpose. It is true that the genial President of the Tenth Assembly heaved a sigh of relief when the session was over, saying: "The same Manhattan, the same Scotch, the same shrimps. There are too many parties". Nevertheless, it was at such a party that a delegate warned me as Chairman of the Special Political Committee that he was going to speak for two hours in the debate on the admission of new members and I was thus enabled to map out the proceedings accordingly.

This matter of the admission of new members was the most important item dealt with by the Special Political Committee. There had been a deadlock in this matter for many years. Certain Communist States had not got the requisite number of votes in the Security Council, so

the Soviet Union vetoed the other applicant States. There were 5 Communist States - Albania, Outer Mongolia, Hungary, Roumania and Bulgaria - and 13 other States -Jordan, Ireland, Portugal, Italy, Austria, Finland, Ceylon, Nepal, Libya, Cambodia, Japan, Laos and Spain. Germany, Korea and Vietnam have their problem of unification and so are not included. There developed a general feeling that, on the principle of the widest possible membership or, as many countries call it, the principle of universality, all the applicants should be admitted together. Thailand shared that opinion, co-sponsoring a 28 power joint draft resolution to that effect. In such an important matter it is to be expected that there would be a great number of speakers. The problem for the Chair was how to get those opposed to the resolution to speak early, and then the supporters of the resolution would just make short statements of support. This I was able to arrange and the Committee was able to finish the item in quick time. This was possible because there was goodwill in the sense that there was no desire for obstruction. China and Cuba, who were against, of course, made long speeches to make their position clear but they did not hold up the vote. Things took a dramatic turn after the matter left my Committee. China vetoed Outer Mongolia in the Security Council and then the Soviet Union vetoed Japan. The other sixteen were admitted.

The other matters in my Committee were perennial affairs that defied solution. Two concerned the policy of racial discrimination in South Africa - that of racial segregation or apartheid and that of the treatment of people of Indian origin. The Government of the Union of South Africa is adamant in the pursuit of its policy, and as it is a sovereign and independent State, its acceptance is required for any solution. With regard to the

second question, the parties concerned are asked to pursue negotiations. This means postponement for another year. With regard to the first question of apartheid or racial segregation, the Committee passed a draft resolution continuing the Commission for reviewing the situation. South Africa walked out. That obviously is no solution. What United Nations members are to do is to work out solutions together in a spirit of mutual understanding and goodwill. The President of the Commission resigned because the Budget Committee would not allow the Commission to meet in Geneva instead of New York. The Assembly discontinued the Commission. South Africa is back, and we shall now start all over again.

The last matter was that of the Palestine refugees. This should be an humanitarian question and indeed it is. But really it is a political problem. The Director of the United Nations Agency, after telling us all about the humanitarian side, said, however, that the solution to the problem is political. The main desire of the refugees is to return to their homes and there is an Assembly resolution for repatriation, but Israel will not hear of repatriation but only of resettlement somewhere else. Thus the statement made by the representative of the refugees concerned mainly the political question of repatriation and I allowed it. At the end of the meeting, he came up to thank me for not interrupting him, but I said he had, no doubt, noticed that I had not thanked him as I generelly do in the case of outside speakers. He said he didn't mind that. Then a delegate came up and asked me whether I really thought the representative was in order. I made the same reply that he had, no dout, noticed I had not thanked the speaker as I generally do in the case of non-members and what is more, I had told him so. With that, the delegate laughed and I was out of the difficulty.

SPEECH DELIVERED

BY

H.R.H. PRINCE WAN WAITHAYAKORN KROMUN NARADHIP BONGSPRABANDH,

MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS OF THAILAND

AT THE PLENARY MEETING OF THE ELEVENTH REGULAR SESSION OF THE GENERAL ASSEMBLY OF THE UNITED NATIONS

NOVEMBER 12, 1956.

Fellow Delegates, Mr. Secretary General,

I am deeply moved by your kindness, Fellew Delegates, in electing me to this high office of President of the Eleventh Regular Session of the General Assembly. I thank all of you sincerely, for this is a great honour not only for myself but also for my country, which is a firm and steadfast supporter of the United Nations. I also see in my election a recognition of the increasing importance of Asia and Africa.

Fellow Delegates, I consider it a privilege to take over the gavel from the Chairman of the Delegation of Chile, for Ambassador Maza during the Regular Session and Ambassador Ortega during the Special Session have presided over our proceedings with efficiency, impartiality and patience, qualities, so greatly needed now in these times of trial for the United Nations and for the world.

The tragic situations which have occurred are still grave and grim, and all our thoughts of compassion go to

(72)
341.2308
U 235 2A
U 32 2J 2805

the afflicted people of Egypt and of Hungary. It is a matter of reassurance, however, that the United Nations, for its part, has stood out as an efficient and effective instrument of peace. In moments of gloom, when thoughts of the possibility of war, of atomic war, weighed heavily upon the hearts of men and women, the United Nations spread a bright ray of hope for peace throughout the world.

The United Nations machinery came instantly into operation and it has worked well. Two emergency special sessions of the General Assembly were convened, in accordance with the Uniting for Peace Resolution, within 24 hours of the exercise of the veto power in the Security Council.

The General Assembly promptly took measures to deal with the situations. Thus, in the Middle East, there is now cease-fire, with an agreement for the immediate withdrawal of foreign forces from Egyptian territory, while an emergency international United Nations Force to secure and supervise the cessation of hostilities has been established. With regard to Hungary, however, a report is being awaited.

For the settlement of these two situations, therefore, much still remains to be done by the United Nations. I am confident, however, that the General Assembly can be relied upon to play its full part, and my confidence is strengthened by the knowledge that we can count on you, Mr. Secretary General, and your associates for your invaluable assistance. The diplomatic

role of the Secretary General is a welcome and fruitful development and the outstanding abilities and remarkable efficiency which you have shown, Mr. Secretary General, in undertaking it, deserve a warm tribute of appreciation and admiration from us.

And, Fellow Delegates, we must not forget that we have ourselves to count upon too. We are now representatives of 76 Member States, with more to join us during the present Session, and we have among us many members of Governments to share our deliberations. The United Nations is not only a world organisation for peace but it is practically a world-wide organisation for peace, and the General Assembly is now truly a world forum for the discussion of any problem of peace in any part of the world.

Of course, there is diversity in our Organisation and in the General Assembly, but out of diversity there can come harmony. Indeed, the United Nations is a centre for harmonizing the actions of nations for peace and international cooperation.

The unifying influence of the United Nations Charter was clearly demonstrated at the Asian-African Conference at Bandung. We can be certain that if the purposes and principles of the Charter are adhered to, the world will enjoy peace not only in the negative sense of non-war but also in the positive sense of happiness in tranquillity, which is the sense of peace in my country and in the United Nations Charter.

The world must be saved from the scourge of war The recent establishment of the International Atomic Energy Agency reminds us that the use of atomic energy is for peace and not for war, and if a real attempt could be made to bring about a positive step forward in the matter of disarmament, it would be hailed by all mankind.

The world must also be given the blessing of peace, namely, freedom on the basis of the principle of equal rights and self-determination of peoples, justice on the basis of international law, and social progress and better standards of life in larger freedom.

Fellow Delegates, the present Session of the General Assembly is starting its work in an atmosphere which, in the United Nations as in the country in which we meet, is one of renewed dedication to the cause of peace, and I am confident that, with an united spirit of tolerance and goodwill, our deliberations will be blessed with successful results for the peace, freedom, justice and economic and social well-being of mankind.

THE UNITED NATIONS

SPEECH BY PRINCE NARADHIP

AT THE RORARY CLUB OF BANGKOK

OCTOBER 22, 1959.

Mr. President, Excellencies, Fellow Rotarians and Guests:

This is United Nations Week, during which the United Nations Day, October 24th, is being celebrated throughout the world. I am particularly glad to have the privilege, as a United Nations man, to participate in this celebration as a Rotarian.

Indeed, there is no difference between a United Nations man and a Rotarian. Rotary International enjoys a high standing among the non-governmental organisations with consultative status in the United Nations, and the splendid work of Rotary International in granting a great number of fellowships with a view to promoting the advancement of international understanding, goodwill and peace, is deeply appreciated by the United Nations.

This fourth object of Rotary is the very purpose of the United Nations, as will be seen from a reading of the Preamble to the Charter, which it is customary to read in celebrating United Nations Day.

I shall now read it:

"We the peoples of the United Nations determined

to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our life-time has brought untold sorrow to mankind, and

to reaffirm faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small, and

to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties and other sources of international law can be maintained, and

to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

And for these ends

to practice tolerance and live together in peace with one another as good neighbours, and

to unite our strength to maintain international peace and security, and

to ensure, by the acceptance of principles and the institution of methods, that armed force shall not be used, save in the common interest, and

to employ international machinery for the promotion of the economic and social advancement of all peoples,

Have resolved to combine our efforts to accomplish these aims."

You will have noticed the emphasis laid on the peoples, for the United Nations is an organisation of the peoples for the peoples by the peoples. Representatives of the peoples gather together in the General Assembly to work for the peoples by relying mainly upon the peoples' force of world opinion.

What do the peoples want besides peace, especially in the under-developed countries, which constitute the majority of the countries in the world? My answer is,

in the words of the Charter, "social progress and better standards of life in larger freedom."

This is the crying need of the times. With financial assistance from the United States and the United Nations' financial institutions, the industrially developed countries have made a remarkable recovery and are now in a position to give more help to the under-developed countries, which they should do, in response to President Eisenhower's recent suggestion.

But in the case of under-developed countries like Thailand, we need not only money but men, as our Prime Minister has been rightly stressing, qualified men, of course, and not population, because the rapidly increasing population adds to our difficulties in the struggle against poverty, ignorance and disease.

The need of the under-developed countries for technical and economic assistance is so great and so urgent that there are many forms of it. Thailand, for instance, accepts such assistance from the United States,from the Colombo Plan powers, and from the United Nations. Some prefer United Nations assistance, because it is non-political. Although I see no ulterior political motive in the assistance from the United States and from the Colombo Plan powers, it is certainly a fact that United Nations assistance is non-political and the more we can have of it the better. I am glad to see that there will be an increase of $12,000,000 in the United Nations Expanded Program of Technical Assistance this year, bringing the amout up to $ 68,000,000, the United States being the principal contributor.

I feel the importance of the technical assistance of the United Nations and its specialised agencics so

much that I devoted half of my speech at the Tenth Anniversary of the signing of the United Nations Charter to the splendid work done in Thailand by ECAFE, FAO, UNICEF, WHO, UNESCO, and other specialised agencies as well as the Technical Assistance Administration. I gave, as an example of their joint endeavours, their cooperation in the establishment of a self-help settlement at Bangpakong. Thus, I said, the United Nations has not only come to Thailand but has come to work among the Thai people.

What about economic and financial assistance? We know that there are many forms of such assistance from the United States—grant aid, loans from the Export and Import Bank, loans under Public Law 480, loans under the Development Loan Fund, long term, low interest loans, repayable in local currency, etc.,

The United Nations has the World Bank, which grants loans only for self-liquidating projects, that is, for projects, which will bring sufficient returns for the payment of interest and capital. This certainly is a sound economic principle but the under-developed countries need financial assistance for road construction, for instance, and they need assistance also for their social services in their fight against poverty, illiteracy and disease.

The need was strongly felt by the under-developed countries for some other financial institutions of the United Nations which would give them the required assistance in the form of long term, low interest loans. Thus, in 1951, when I was Chairman of the Economic and Financial Committee of the General Assembly, the idea ≤ as started of establishing a Fund known as SUNFED-

Special United Nations Fund for Economic Development. Of course, the money had to come from the industrially developed countries, particularly the United States and Britain, which opposed the idea, saying that they were already giving as much technical and economic assistance as they could afford and, when pressed by the under-developed countries, were agreeable that if money could be saved on armaments, it would be available for such economic assistance.

The idea of SUNFED was kept alive, from year to year, by resolutions for further study, until last year when a Special Fund was established for technical assistance relating to special projects for economic development.

One such project is that for the development of the lower Mekong basin, which already has the support and cooperation of many parties—the riparian States, Laos, Cambodia, the Republic of Viet-Nam and Thailand, ECAFE, the Technical Assistance Administration, the specialised agencies, and other parties.

On the other hand, as regards financial assistance the International Finance Corporation had been set up to facilitate private investment and, at the recent meeting of the World Bank, it has been decided to establish the "International Development Association," which will offer "softer" credit to under-developed countries, that is to say, long term, low interest loans repayable in local currencies - Capital $ 1,000,000,000 with $ 330,000,000 from the United States.

Thus it may said that the United Nations and its specialised agencies are paying close attention to the economic development of the under-developed countries.

But what about the "larger freedom" stipulated in the Charter?

I have read out to you the reaffirmation of faith in fundamental human righgts.

The United Nations has promulgated the Universal Delaration of Human Rights.

Chou-En-lai accepted this Declaration at the Bandung Conference. I quote the pertinent resolution: "The Asian-African Conference declared its full support of the fundamental principles of Human Rights as set forth in the Charter of the United Nations and took note of the Universal Declaration of Human Rights as a common standard of acheivement for all peoples and all nations."

Ireland and Malaya, two neutral powers, have requested the General Assembly to discuss the heart-rending plight of the Tibetan people and to call for respect for fundamental human rights. The General Assembly has accepted to discuss the matter. This can be done under Article 10 of the Charter which says that the General Assembly may discuss any questions or any matters within the scope of the Charter. Under Article 2(7), however, the United Nations is not "to intervene in matters which are essentially within the domestic jurisdiction of any state." So the General Assembly has now to consider whether a resolution calling for respect for fundamental human rights would constitue such an intervention. The answer should be in the negative. Some, no doubt, would ask what is the good of such a mild resolution. The answer is that it would be a moral condemnation by the United Nations and an appeal on its part to the conscience of mankind. World opinion does count in its mystic way.

Freedom in the sense of political independence will come to five Trust Territories in 1960 : Somaliland under Italian administration, the Cameroons under French administration, Togoland under French administration, the Cameroons under British administration and Western Samoa under New Zealand administration. The Trusteeship system is working well.

Freedom through the application of the principle of self-determination is also gaining ground. Cyprus will now become an independent Republic by agreement between the parties concerned - Britain, Greece, Turkey and the Greek and Turkish leaders of Cyprus. No agreed solution could be found in the General Assembly. So the General Assembly just expressed its confidence that continued efforts would be made by the parties to reach a peaceful, democratic and just solution in accordance with the Charter of the United Nations. Such a solution has been reachead, and this is a good precedent.

The question of Algeria is somewhat different. France maintains that Algeria is an integral part of France and does not admit the competence of the General Assembly to discuss the question. The General Assembly, however, consider that it is competent to do so. But, in drafting a resolution, care must be taken to avoid any intervention. The General Assembly, in my opinion, could refer to the principle of self-determination, because it is laid down in the Charter. General de Gaulle, too, has declared France's policy of self-determination for Algeria, including among the alternatives a choice for independence. Purther progress can, therefore, be expected toward the solution of this most difficult and delicate problem.

And now what about peace, which concerns and preoccupies us most? Happily, the general climate today is that of less international tension. As an outcome of the Eisenhower-Khrushchev conversations, there is now no ultimatum concerning the question of West Berlin and a Summit meeting of the Big Four is soon to take place to discuss this question. It is true that there is a threat from Red China as evidenced by its border violations on the Indian frontier and by the Communist indirect aggression in Laos but, last year, the situation was worse, because there was actual fighting in the Straits of Taiwan.

The question we should ask ourselves is whether the United Nations is resourcefnl enough, in the maintenance of peace, to overcome the frustration brought about by the veto in the Security Council. Without hesitation, I reply in the affirmative.

In case of veto in the Security Council, the matter can be urgently submitted to the General Assembly. That is one procedure. Now there is another procedure in the case of Laos, in which the Security Council has appointed a Sub-Committee to examine the question, and this is a procedural matter not subject to the veto. Another new procedure was the sending of a Special Representative by the Secretary General upon the request or with the consent of the parties concerned, as in the case of Baron Beck Friis, who successfully extended his good offices to Thailand and Cambodia.

One last word on disarmament. After making his proposal of general and total disarmament in four years, Chairman Khrushchev said: "We are realists in politics," and proceeded to make five proposals. The General

Assembly is holding a general debate on this matter but the actual work will be done by the Committee of Ten in Geneva in January next. My comment is that now we shall have serious talks on disarmament and that is all to the good.

It is significant that Khrushchev made his proposals in the General Assembly.

Fellow Rotarians and guests, the United Nations still remains our best hope of peace. Let us all pray: Long live the United Nations.

หอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY
หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์ ท่าพระจันทร์ พระนคร
นายสนั่น บุณยศิริพันธุ์ เจ้าของ ผู้พิมพ์
ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๐๔